

Milostivý Pán Nrisinhadéva

Přišel jsem ti říct, není třeba se Mě bát.

Předmluva

Před pár lety jsem na nedělní hostině v jednom z našich chrámů vystavil na stůl fotografie. Jeden oddaný přišel ke stolu a uchopil fotografii Pána Nrisinhadéva. Povzbudil jsem ho, aby si vzal Pána Nrisinhadéva domů, ale řekl: „Kdybych tak byl kvalifikovaný Ho uctívat!“ a rychle odešel. Zdálo se, že má z Pána Nrisinhadéva strach.

Nedávno moje dcera a její manžel odstranili fotografii Pána Nrisinhadéva ze svého oltáře, protože slyšeli, že některé páry domácí uctívání Božstva Ugra Nrisinhy zničilo. Ugra Nrisinha je hrozná podoba Pána, který stojí připraven zaútočit na demony a zcela je zničit, aby zachránil svého oddaného Prahláda. Uctívat Ho v podobě Božstva musí oddaný v přísném celibátu, a existuje mnoho přísných pravidel a způsobů uctívání. Jedna věc je, že mít fotografii Božstva na oltáři není stejné jako mít Božstvo, ale co je důležitější, Pán Nrisinhadéva v Májápuru je velmi milostivý.

Pokud budeme číst o zjevení a zábavách májápurského Pána Nrisinhadéva, které zveřejnil Jeho Milost Pankadžáňghri Prabhu, zjistíme, že výrobce Božstva varoval oddané před možnou zkázou, pokud budou Ugra Nrisinhu uctívat nesprávně. Nicméně, protože se toto Nrisinhovo Božstvo zjevuje v Gauráňgově zemi, bude se lišit od Ugra Nrisinhy, protože přijímá náladu Božstva vládnoucího tomuto místu. Tato nálada, nálada Nitjánandy a Gauráňgy, je zapomínat na chyby oddaných a vidět jen jejich oddanost, a žehnat jim láskou ke Křišnovi.

Je psáno, že Pán Nitjánanda je Pán Balaráma plus milost. Neliší se od Pána Balaráma, ale zároveň je jiný než Pán Balaráma díky rozsáhlé milosti ke všem pokleslým duším. Ve skutečnosti se sídlo Nitái Gauráňgy nazývá „audárja“, což znamená, že projevuje milost oddaným bez ohledu na jejich chyby.

Podobným způsobem se Pán Nrisinhadéva v ISKCONu Májápur neliší od Ugra Nrisinhy, ale přesto je velmi odlišný od Ugra Nrisinhy díky Jeho bezprecedentní milosti. Proto jsem založil tuto webovou stránku s názvem Milostivý Nrisinhadéva. Pečlivé studium těchto zábav nám poskytne realizaci, že tento májápurský Nrisinhadéva je velmi laskavý a ke všem milostivý.

Poté, co jsme před několika lety Milostivému Nrisinhadévovi věnovali noční oblečení, Džananivás Prabhu se posadil se mnou a mojí ženou v chrámu a řekl nám, že Pán Nrisinhadéva získává extázi ze služby Gauráňgovi tím, že pomáhá oddaným v Jeho sankirtanovém hnutí.

Přemýšlel jsem o představě, jak jedna podoba Pána slouží jiné. Není pravda, že se Pán Balaráma projevuje jako boty, slunečník a další věci Pána Křišny, aby Mu sloužil? Není pravda, že Pán Nitjánanda slouží Gauráňgovi? A Advaita Áčárja?

Často jsem myslel na své fotografie Milostivého Nrisinhadéva, a měl jsem pocit, že Jeho tvář neukazuje hněv, ale obrovský extatický úsměv. Slova Džananiváse

Prabhua tento pocit potvrdila. Jeho oči mohou odhalovat hlubokou extázi, na úrovni požitku Nejvyššího Pána. Zajímavá meditace.

Jak je uvedeno v následujících vyprávěních: „I když je lvice velmi zuřivá, je velmi laskavá ke svým mláďatům. Podobně, i když je Pán Nrisinhadéva velmi zuřivý k neoddaným jako Hiranjakašipu, je velmi, velmi jemný a laskavý k oddaným jako Prahláda Mahárádža.

Pán Nrisinhadéva se zjevil jednomu oddanému, aby mu řekl: „Není třeba se Mě bát. Prosím, vzdej se tohoto strachu.“ Měli bychom si to vzít k srdci a nebát se této velmi neobvyklé podoby Pána Nrisinhadéva v Gaurágově sídle. Jeho uctívání přinese lásku a ochranu, ne zkázu.

Amógha dás

Pán Nrisinhadéva oplácí okamžitě

Pankadžáňghri dás

Skutečnost, že lidé milují příběhy je jeden z důvodů, proč některé z védských pokynů byly postupně předávány v podobě příběhů, stejně jako epické historické příběhy Mahábhárata a Rámájana a Purány. Když se tyto příběhy týkají zábav Pána a Jeho oddaných, nazývají se líly. Jelikož jsem znám jako púďžárí Pána Nrisinhadéva v Májápuru, byl jsem požádán, aby vyprávěl některé příběhy, které se Ho týkají, ale na rozdíl od šáster tyto „líly“ (zábavy) nemají žádnou autoritu kromě svědectví oddaných, kteří je sdělili. Ve většině případů nebyli přítomni žádní další svědci. I když jsem obvykle celkem skeptický co do přijímání mystických zkušeností jiných lidí jako pravdy, v poslední době se začalo dít příliš mnoho věcí na to, aby to uniklo pozornosti.

Například během posledního festivalu Gaura Púrnimá v Májápuru jsem zavolal jednu oddanou z davu a požádal ji, aby rozdala Pánovu čaranámritu ženám, což udělala. Později, když přinesla nádobu od čaranámrity zpět, poznamenala, že Pán Nrisinhadéva byl velmi milostivý a zareagoval tak rychle.

„Modlila jsem se dnes ráno, abych Mu mohla nabídnout nějakou přímou službu, a nyní jsi mi dal tuto službu.“

„Ano,“ řekl jsem, „touhy se v dhámu plní rychle. Vidíš, stalo se to ve stejný den, kdy sis to přála.“

„Ne, ne ve stejný den – ve stejný okamžik,“ odpověděla. „Ten samý okamžik, kdy jsem vyjádřila touhu Mu sloužit, jsi mě zavolal.“

„Ó! To je úžasné!“ uznal jsem. „Slyšela jsi o tom, jak byl oční problém jedné oddané vyléčen, jakmile Pán Nrisinhadéva dostal zpátky původní oči poté, co Mu jeden dárce koupil nové oči?“

„Ach ano,“ řekla mi. „Ve skutečnosti jsem byla ve stejné budově, když k ní Pán Nrisinhadéva mluvil,“ dodala. „Tu noc tam bylo tolik energie, že nikdo nemohl spát.“

Jen o několik dní později další oddaný vyjevil, jak mu Pán Nrisinhadéva pomohl. „Nesmírně jsem trpěl. Nemohl jsem ani stát, aniž bych se opíral o sloup před oltářem Pána Nrisinhadéva. Modlil jsem se: ‚Prosím, pomoz mi. Zbav mě tohoto utrpení, abych Ti mohl plně sloužit!‘ Poté jsem ucítil, jak se všechna má bolest pohybuje vzhůru a proudí ven z těla. Prostě odešla.“

Zatímco jsem to poslouchal, všiml jsem si další oddané, která přišla na Pánův daršan. Ráno mě požádala o radu co dělat, protože byla asi dva týdny postižena úporným problémem, který jí znečišťoval tělo, což jí znemožnilo namalovat nějaká Božstva v Ásámu, ačkoli už měla tuto zakázku i letenku.

„Mátádží“ zvolal jsem během chůze k ní, „Pán Nrisinhadéva dává okamžitá požehnání. Proč Ho nepožádáš, aby tvůj problém odstranil?“

Hned příští ráno, když mě uviděla, řekla: „Děkuji ti mnohokrát za radu! Když jsem včera dorazila z chrámu domů, můj problém úplně zmizel.“

O několik dnů později přišla do místnosti púdzářích další oddaná a řekla nám o snu, ve kterém s ní Pán Nrisinhadéva chodil a mluvil jako otec. Když se zeptala, jak by Mu mohla sloužit, řekl jí, aby obětovala nějaká manga. Nebyla mangová sezóna, ale podařilo se jí nějaká sehnat, a obětovali jsme je za ni. Bylo to v roce, kdy Šrípáda Gaur Góvinda Svámí opustil v Májápuru tělo [1996].

O několik dní po této tragédii přišla znovu a řekla: „Ve skutečnosti jsem ti řekla jen polovinu toho snu. Pán Nrisinhadéva mi také řekl: ‚Můj púdzáří je Mi velmi drahý a vezmu si ho zpátky k sobě.‘

„Ach, nedělej to, prosím,“ vykřikla jsem strachy. „Chceme, aby zůstal zde.“

„Ne, myslím, že si ho vezmu zpátky.“

A poté, co jsem Ho dlouho prosila, Pán odhodlaně oznámil: „Dobrá tedy, vezmu si místo něj jednoho z guruů.““

Zakončila to slovy: „Řekla jsem o tom snu mému duchovnímu mistrovi a poradil mi o něm nikomu neříkat. Ale nyní, protože se splnil, myslím, že ti o něm mohu říct.“

Když jsem opakoval tento příběh mému příteli Višvambharovi z Karolíny, řekl: „To je úžasné! Moje žena měla také sen o Pánu Nrisinhadévovi a mangu. Včera, zatímco se procházela mimo májápurský areál, uviděla v obchodě sklenici nakládaného manga a zatoužila je koupit pro Pána Nrisinhadéva. Ale pochybovala o čistotě obsahu, a tak od toho upustila. V noci se jí však Pán Nrisinhadéva zjevil ve snu a zeptal se: ‚Kde je to nakládané mango pro Mě?‘“

Když Pán Nrisinhadéva poprvé přišel do Májápuru, všichni púdzáří nebyli ochotní uctívat Jeho úžasnou podobu. Bhava-siddhi dás byl obzvláště vyděšený a vždy velmi nervózní, když Ho uctíval. Jednou večer, když po uložení Pána k odpočinku odcházel z oltáře, uslyšel tak silný zvuk, že se mu zjezily vlasy. Se strachem pohlédl za sebe a viděl, že je všechno na svém místě. Tak rychle odešel, zamkl dveře a složil poklony, přičemž se modlil o odpuštění za všechny přestupky,

kterých se mohl nechtěně dopustit. Na sklonku té noci ho probudilo třesení jeho postele. Bhava-siddhi spal nahoře na palandě. Myslel si tedy, že to musí být púdžáří pod ním, který vstává na mangala áratí.

Když ale otevřel oči, uviděl Pána Nrisinhadéva sedět na své posteli. Ten požehnaný púdžáří dostal velký strach, až téměř zpanikařil. Když se snažil zvednout, Pán Nrisinhadéva mu položil obě ruce na ramena, což cítil jako váhu celého vesmíru.

„Buď klidný, utiš se,“ utěšil ho Pán. „Jen jsem ti přišel říci, že když Mě uctíváš v chrámu, není třeba se Mě bát. Prosím, vzdej se tohoto strachu.“

Potom Pán zmizel, ale Bhava-siddhi začal běhat sem a tam po verandě dlouhé budovy, kde spal.

„Co se stalo?“ zeptali se někteří znepokojení oddaní. Dostali však pouze nesouvislé odpovědi.

Začali přemýšlet, že možná zešílel nebo ho posedl duch. Nakonec Bhava-siddhi přiběhl do chrámu a poklonil se na zemi přede dveřmi, kde je Pán Nrisinhadéva uctíván a nabídl Mu upřímné modlitby. Po nějaké době se trochu uklidnil a vydal se zpátky do svého pokoje. „Zajímalo by mě, proč na mě všichni zírají,“ pomyslel si. Když se podíval dolů, odpověď byla jasná: přišel do chrámu v nočním oblečení.

Viděl jsem Bhava-siddhiho během loňského festivalu Gaura Púrnimá – žije nyní v Americe – a zeptal jsem se ho na tu událost.

„Ano,“ řekl: „Stále mám ty dva otisky od Pána Nrisinhadéva na ramenou. Již téměř zmizely, ale jsou dosud vidět.“

Nebyl jediný, kdo tvrdil, že viděl Pána Nrisinhadéva. Jednou jistý oddaný z nedalekého chrámu Gaudíja Mathu přišel uctívat Pána Nrisinhadéva a řekl našemu hlavnímu púdžářímu Džananivásovi, že na Nrisinha Čaturdaši (den zjevení Nrisinhadéva) zůstat vzhůru celou noc a džapoval. Potom, na sklonku noci, se Pán Nrisinhadéva zjevil v jeho pokoji.

„Byla to podoba Nrisinhadéva z chrámu ISKCONu a vypadal, že se na mě velmi sladce usmívá. Můj Guru Mahárádža řekl, že jsem velmi požehnaný a měl bych sem přijít a Pána Nrisinhadéva uctívat.“

Jindy zoufalí rodiče chlapce, který utekl z domova, se po prohledání celé země konečně doslechli, že jejich syn je v našem středisku v Májápuru. Okamžitě přijeli a strávili celý den jeho hledáním, dotazovali se na recepci a jednotlivých oddaných, ale nepoštěstilo se jim ho najít.

Koncem toho dne, během sandhja áratí Pána Nrisinhadéva, se jeho matka modlila se sepjatýma rukama: „Můj drahý Pane, posledně když jsem sem přijela, jsem se šťastně účastnila zpívání a tance, ale nyní je mé srdce zlomené kvůli mému ztracenému synovi a v životě již nenacházím žádné potěšení. Můj Pane, kdyby mi jen můj syn mohl být vrácen, pak bych také zvedla ruce a zpívala ‚Haribol, Hare Krišna‘.“

Jakmile tato slova opustila její ústa, minula ji jedna postava a zastavila se před ní a Pánem Nrisinhadémem: byl to její ztracený syn. Oba rodiče nyní přijali vaišnavské zasvěcení, založili středisko náma-hatta a nadšeně káží Pánovu slávu.

Existují další příběhy – některé bych váhal zopakovat a jiné nemohu zmínit, protože mi byly sděleny důvěrně. Oddaní, kteří mi tyto příběhy vyprávěli, posílili svou víru a přesvědčení, a tím, že jsem jim naslouchal, i moje. Pokud tedy ostatní získají stejný užitek z jejich čtení – i když nejsou šástra – bude to nanejvýš prospěšné. Pomáhají nám rozvíjet vědomí Krišny.

Jak se Pán Nrisinhadéva zjevil v ISKCONu Májápur

Příběh o tom, jak Pán Nrisinhadéva přišel do Šrí Májápur Čandródaja Mandiru – přetištěno z Mayapur Journalu na základě diskuse s J. M. Átma-tattvou Prabhuem (ACBSP)

24. března 1984 ve 12:20 zaútočilo na Šrí Májápur Čandródaja Mandir pětatřicet banditů vyzbrojených zbraněmi a bombami. Obtěžovali oddané a zacházeli s nimi s posměchem. Ale největší šok přišel, když se lupiči rozhodli ukrást Božstva Šríly Prabhupády a Šrímatí Rádhárání. Oddaní nebojácně vyzvali útočníky. Jak mohli snést pohled na to, že jsou Šríla Prabhupáda a Šrímatí Rádhárání odnášeni pryč?

Zazněly výstřely, několik banditů padlo a jejich plány byly zmařeny. Šríla Prabhupáda byl zachráněn, ale krásná podoba Šrímatí Rádhárání již nezdobila hlavní oltář.

Tato událost opravdu rozrušila mysl oddaných. Ti, kteří se podíleli na řízení, si dělali obzvláště starosti s tím, aby zajistili nějaké trvalé řešení. Nebylo to poprvé, kdy oddaní v Májápuru čelili násilí a obtěžování. Spoluředitel Májápuru navrhl, aby byl nainstalován Pán Nrisinhadéva. Když bandité ohrožovali oddané v Jóga-pithu, Šríla Bhaktivinóda Thákura a jeho syn Šríla Bhaktisiddhánta Sarasvatí Thákura okamžitě nainstalovali Šrí Šrí Lakšmí-Nrisinhadéva. Žádné další nepokoje nenastaly. Jiní oddaní v Májápuru nebyli tak nadšení tento příklad tak přesně následovat. Púdzáří musí být naišthika-brahmačáří (v celibátu od narození) a uctívání Pána Nrisinhadéva musí být velmi přesné a usměrněné. Kdo by byl připraven Ho uctívat?

Přes toto váhání byl spoluředitel nadšený přivést Pána Nrisinhadéva do Májápuru. Požádal Bhaktisiddhántu dáse a mě, abychom udělali nějaké náčrtky. Jednoho dne zcela spontánně řekl, že nohy Božstva by měly být pokrčené, připravené ke skoku, měl by se divoce rozhlížet, prsty by měly být zahnuté a z hlavy by měly šlehat plameny. Načrtl jsem Božstvo v této náladě.

Oddaným se líbilo a Pankadžáňghri dása souhlasil, že Ho bude uctívat. Rádhápada dása, bohatý oddaný z Kalkaty, se nabídl sponzorovat vyřezání a instalaci Božstva. Zdálo se, že zjevení Pána Nrisinhadéva v ISKCONu Májápur bude jednoduchá, přímočará záležitost. Rádhápada dása okamžitě daroval 130 000 rupií a bylo přijato usnesení, že Božstvo bude připraveno k instalaci za tři měsíce.

Odjel jsem do jižní Indie, abych to zorganizoval. Krišnovou milostí jsem brzy našel velmi slavného sthápatiho. Sthápati nejen vyřezává Božstva; je také odborníkem na chrámovou architekturu a inženýrské práce. Ten muž byl velmi

ochotný, dokud jsem se nezmínil, že Božstvo, které chceme vyřezat, je Ugra-Nrisinha. Důrazně odmítl toto Božstvo udělat. Oslovil jsem mnoho výrobců Božstev, ale odpověď byla vždy stejná – ne. Vykonal jsem několik cest mezi Májápurem a jižní Indií, uběhlo šest měsíců, ale Pán Nrisinhadéva se dosud v podobě Božstva nezjevil.

Rádhápada dása velmi toužil vidět Pána Nrisinhadéva instalovaného v Májápure. Požádal mě, abych navštívil původního sthápatiho. Znovu jsem ho poprosil. Tentokrát byl sochař trochu příjemnější a nabídl se, že mi přečte kapitolu ze šilpašástry (védské písmo o sochařství a chrámové architektuře), která se věnuje různým podobám Božstev. Četl nahlas některé verše popisující Pána Nrisinhadéva. Řada veršů popisovala Jeho hřivu podobnou plameni, Jeho pátravý pohled, a Jeho pokrčená kolena s jednou nohou dopředu, připraveného vyskočit ze sloupu. Když to četl, byl jsem ohromen. Bylo to přesně to, co jsme chtěli. Ukázal jsem mu skicu, kterou jsem udělal. Udělala na něj dojem a nabídl se, že nakreslí obrys založený na popisu písmu, který bychom mohli použít jako vodítko pro vyřezání Božstva.

Připomněl mi však, že sám podobu nevyřeže. Trvalo mu týden, než dokončil náčrtek. Byl velmi působivý. Vrátil jsem se do Májápure a ukázal jej chrámovým autoritám. Všichni chtěli, aby stejný sthápati vyřezal Božstvo. Opět jsem byl poslán zpátky do jižní Indie, abych se ho pokusil přesvědčit.

Šel jsem rovnou do sthápatiho domu. Cítil jsem velkou úzkost. Co jiného jsem mohl dělat, než se modlit k Pánu Nrisinhadévovi, aby byl milostivý a souhlasil, že se zjeví v našem chrámu ve Šrí Májápur dhámu? Stěží jsem řekl dvě věty, když ten muž velmi věcně sdělil, že Božstvo vyřeže. Příběh o tom, jak dospěl k tomuto rozhodnutí, je zajímavý.

Sthápati se ohledně naší žádosti obrátil na svého gurua, Šankaráčárju z Kánčipuram. Guruova okamžitá odpověď byla: „Nedělej to. Tvoje rodina bude zničena.“ Ale po chvíli přemítání se zeptal: „Kdo tě požádal, abys vyřezal toto Božstvo?“ Když slyšel, že to jsou lidé z hnutí Hare Krišna z Navadvípu, dělal si velké starosti. „Chtějí Ugra-Nrisinhu? Jsou si vědomi důsledků výroby a instalace Ugra-Nrisinhy? Taková Božstva vyráběli před více než 3 000 lety velmi vznešení sthápatiové. Na cestě do Majsúru je místo, kde je instalován velmi divoký Ugra-Nrisinha. Démon Hiranjakašipu je roztrhaný na Jeho klíně a jeho střeva jsou po celém oltáři. Kdysi tam byla velmi vysoká úroveň uctívání. Průvod se slony a festival každý den. Postupně však uctívání upadalo. Dnes je to tam jako město duchů. Celá vesnice je opuštěná. Nikdo tam nedokáže klidně žít. Je to to, co chtějí pro svůj projekt?“

Sthápati odpověděl: „Naléhají. Neustále za mnou jezdí mluvit o Božstvu. Zřejmě mají nějaký problém s bandity.“ Podal svému guruovi náčrtek Božstva a řekl: „Toto je Božstvo, které chtějí.“ Jeho guru vzal náčrtek a znalecky se na něj podíval.

„Aha, to je kategorie ugra,“ řekl, „ale Božstvo v této konkrétní náladě se nazývá Sthánu-Nrisinha. Na této planetě neexistuje. Ani polobozi na nebeských planetách tuto podobu neuctívají. Ano, toto Božstvo patří do kategorie ugra. Ugra znamená divoký, velmi rozzuřený. V této kategorii je devět podob. Všechny jsou velmi

divoké. Ta, kterou chtějí, je Sthánu-Nrisinha: vystupující z pilíře. Ne. Nevyřezávej toto Božstvo. Nebude to pro tebe příznivé. Promluvím si o tom s tebou později.“

O několik nocí později měl sthapati sen. Přišel za ním jeho guru a řekl: „Pro ně můžeš Sthánu-Nrisinhu vyřezat.“ Druhý den ráno dostal osobně doručení dopis z Kánčipuramu. Byl od Šankaráčariji a uváděl nějaké pokyny týkající se renovací chrámu. V poznámce pod čarou stálo: „Pro ISKCON můžeš Sthánu-Nrisinhu vyřezat.“

Sthapati mi ukázal dopis a řekl: „Mám požehnání svého guru. Božstvo vyřežu.“

Byl jsem ohromen radostí. Dal jsem mu zálohu a zeptal jsem se ho, kolik času bude trvat, než Božstvo vyřeže. Řekl, že Božstvo bude připraveno k instalaci do šesti měsíců. Vrátil jsem se do Májápuru.

Po čtyřech klidných měsících ve svatém dhámu jsem se rozhodl odjet do jižní Indie a koupit těžké mosazné vybavení potřebné pro uctívání Nrisinhadéva a pak si vyzvednout Božstvo. Cesta byla dobře organizovaná a bezproblémová, dokud jsem nenavštívil sthapatiho. Vysvětlil jsem mu, že veškeré vybavení potřebné pro uctívání je zakoupeno a že jsem si přišel vyzvednout Božstvo. Podíval se na mě, jako bych zešlel a zvolal: „Jaké Božstvo? Ještě jsem ani nenašel vhodný kámen!“ Nemohl jsem uvěřit svým uším.

„Ale řekl jste mi, že bude připraven za šest měsíců,“ zvolal jsem.

„Svůj slib splním,“ řekl. „Šest měsíců poté, co najdu kámen, bude Božstvo připraveno k instalaci.“ Jeho odpověď byla důrazná, ale nemohl jsem pochopit ani přijmout zpoždění. Zklamaně jsem ho vyzval: „Po celé jižní Indii jsou velké kamenné bloky. V čem je problém?“ Podíval se na mě tak, jak by se učitel podíval na pomalého studenta, a řekl velmi rozvážně: „Nedělám hmoždír, dělám Božstvo. Písmo nám říká, že k vytvoření Božstva Višnu lze použít pouze kámen, který má život. Když udeříš do sedmi bodů kamenného bloku a vydají zvuk uvedený v písmech, pak ten kámen může být vhodný. Existuje však druhý test, který ukazuje, zda jde o živý kámen. Existuje hmyz, který požírá žulu. Pokud se prokouše z jedné strany kamene na druhou a zanechá za sebou úplnou stopu, byla splněna druhá zkouška živého kamene. Ten kámen je živý kámen a může se z něj projevit výraz. Pouze z takového bloku mohu vyřezat vašeho Nrisinhadéva. Takový kámen vyjadřuje poezii. Všechny rysy Božstva vyřezané z takového kamene budou plně výrazné a krásné. Prosím, buď trpělivý. Upřímně hledám váš šest stop vysoký blok.“

Byl jsem ohromen a trochu nervózní. Oddaní v Májápuru očekávali brzký příchod Božstva. Jak jsem jim měl vysvětlit hledání „živého kamene“? Možná se rozhodnou vyrobit Nrisinhadéva z mramoru. Rozhodl jsem se, že se pokusím téma odlehčit diskusí o murti Prahláda Mahárádže. „Prosím, odpusťte mi, ale zapomněl jsem vám posledně říct, že chceme murti Prahláda. Chceme uctívat Prahláda-Nrisinhadéva. Co si o tom myslíte?“

„Nemyslím si, že to bude možné,“ odpověděl sthapati věcně. Nevěřicně jsem se na něj podíval a nevěděl jsem, co říct. Usmál se a pokračoval: „Chcete, aby bylo všechno provedeno přesně podle písem. Váš Nrisinhadéva bude čtyři stopy vysoký. Ve srovnání s Ním bude mít Prahláda Mahárádža velikost améby.“

„Ale my chceme Prahláda Mahárádže vysokého jednu stopu,“ přerušil jsem ho.

„Dobře,“ odpověděl sthápati, „ale to znamená, že váš Nrisinhadéva bude muset být asi 120 stop vysoký.“ Začali jsme se hádat o podobě Prahláda Mahárádže. Nakonec si sthápati rezignovaně povzdechl a souhlasil s tím, že Prahláda Mahárádža bude vysoký jednu stopu. Nyní jsem mohl v Májápuru sdělit alespoň nějakou pozitivní zprávu.

Po dvou měsících jsem se vrátil do jižní Indie. K žádnému pokroku nedošlo. Jezdil jsem z Májápuru do jižní Indie každých třicet nebo čtyřicet dní. Nakonec byl náš kámen nalezen a sthápati se úplně změnil. Více než týden sotva strávil nějaký čas doma. Hodinu za hodinou, den za dnem jen seděl a zíral na kamenný blok. Měl v ruce křídu, ale nic nemaloval. Odmítl dovolit svým dělníkům udělat cokoli kromě odstranění přebytečného kamene, aby byl blok obdélníkový. Když jsem ho navštívil příště, udělal na kameni náčrtek. To bylo všechno. Dělal jsem si starosti. Májápurští manažeři začínali být netrpěliví.

„Jste si jistý, že to Božstvo bude hotové za šest měsíců?“ zeptal jsem se v zoufalství.

„Neboj se. Práce bude hotová,“ odpověděl.

Vrátil jsem se do Májápuru, jen abych byl poslán zpět do jižní Indie zkontrolovat některé podrobnosti o Božstvu. Nalezl jsem sthápatiho, jak vyřezává podobu s intenzivní péčí a obětavostí. V této fázi mizel kámen a objevoval se tvar. Sthápati právě začal pracovat na náramcích. Vyřezat je mu trvalo dva týdny. Všechny rysy byly tak čisté a jemné. Byl jsem ohromen a velmi šťastný.

Dokončení Božstva trvalo sthápaticimu něco málo přes dvanáct měsíců. Když práci dokončil, neinformoval mě okamžitě, ale rozhodl se na pár dní navštívit několik přátel. Byla sezóna dešťů, měl jen málo návštěvníků, a měl pocit, že je bezpečné zamknout Pána Nrisinhadéva v doškové kůlně. O dva dny později přiběhli jeho sousedé, aby ho informovali, že došková kůlna hoří. Byl silný déšť a všechno bylo mokré, ale střecha z kokosových listů začala hořet. Přiběhl na místo, našel Nrisinhadéva nedotčeného, ale kůlna shořela na popel. Okamžitě mi zavolał: „Prosím, přijed' a vezmi si své Božstvo. Všechno pálí. Dal jasně najevo, že chce jít TEĎ!“

Nadšeně jsem jel do jižní Indie, najal nákladák a napůl ho naplnil pískem. Přišel jsem do sthápaticeho studia a přemýšlel, že tato závěrečná fáze bude relativně jednoduchá. Pošetile jsem zapomněl, že Pán Nrisinhadéva je velmi těžká osobnost: vážil jednu tunu! Po dvou nebo třech hodinách se nám podařilo Božstvo bezpečně zvednout z kůlny na nákladák. K bezpečné cestě přes hranice státu jsme také potřebovali policejní povolení, spolu s podepsanými dokumenty od Ústředního odboru daně z prodeje, ředitele odboru archeologie a Odboru pro obchod s uměním v Tamil Nádu.

Všichni úředníci před podpisem potřebných dokumentů chtěli Božstvo vidět. Jakmile přijali daršan Pána Nrisinhadéva, všichni se stali velmi ochotnými a výkonnými. Měli jsme všechny potřebné dokumenty v ruce během čtyřiaadvaceti hodin – zázrak vzhledem k obvyklé bažině byrokracie ve vládních úřadech v Indii.

Cesta zpátky do Májápuru byla také úžasně bezproblémová a klidná. Náš ochránce byl určitě s námi.

Obvykle sthápati přichází v den instalačního obřadu a v místnosti Božstev vyřeže oči Božstva. To se nazývá netronmílanam (otevření očí). Byl to výjimečný případ, že našemu Nrisinhadévovi sthápati oči již vyřezal. A nejen to, ale také udělal prána-pratišthu (přivedení životní síly), malou púdžu a áraty. Jsem si jist, že proto byly všechny dokumenty připraveny tak ochotně a přeprava Nejvyššího Pána byla tak snadná. Byl již přítomen. A kdo by se mohl odvážit říci ne Pánu Nrisinhadévovi?

Instalace Pána Nrisinhadéva byla velmi jednoduchá a trvala tři dny; od 28. do 30. července 1986. Vzpomínám si, že jsem měl obavy, že je instalace možná příliš jednoduchá. Vážné varování Šankaráčárji z Kánčipuramu na mě hluboce zapůsobilo. Ale moji mysl brzy uklidnilo vědomí, že scénu ovládl hlasitý, dynamický kirtan, sankírtana-jagja, jediné skutečné bohatství Kali jugy. Cítil jsem se inspirovaný a spokojený. Pán Nrisinhadéva, ochránce sankírtanové mise, se nakonec rozhodl projevit ve Šrí Májápur Čandródaja Mandiru.

Šrí Nrisinhadév: Pán ve své nejdivočejší podobě

podle Pankadžáňghriho dáse

*óm namo bhagavate šrí mahá-nrisinhája/
damštra-karála-vadanája/
ghora-rúpája vadžra-nakhája/
džvala-máline mama vighnán pača pača/
mama bhaján bhindi bhindi/
mama šatrún vidrávaja vidrávaja/
mama sarvárištán prabhañdžaja prabhañdžaja/
čhata čhata hana hana čhindi čhindi/
mama sarva bhíštán púraja púraja/
mám rakša rakša húm phat sváhá*

Ó Nrisinhadéve, jehož podoba je hrozivá s ostrými a dlouhými zuby, který je velmi děsivý na pohled, se silnými, velkými drápy a ověčený plameny, znič, znič překážky a odkopni, odkopni můj strach. Rozptyl, rozptyl mé nepřátele, znič, znič karmu. Spal, spal, zabij, zabij, sekej, sekej! Splň, splň mou touhu sloužit, chraň, chraň mě a všechny kolem mě.

Překvapuje vás tato mahá-mantra Pána Nrisinhadéva? Ti, kteří měli daršan této podoby Božstva zde v Májápuru, zvláště při mangala-áraty, když se ve tmě před úsvitem Jeho dveře otevírají a odhalují Jeho úžasnou podobu osvětlenou 200 olejovými lampami, které vytvářejí záblesk Jeho očí a zubů v Jeho lvu podobné tváři

se zející tlamou, vědí, že tento popis neobsahuje žádnou nadsázku. Zatímco uvnitř oltáře púdzáří krouží velkými lampami spalujícími kafr a ghí, vně mnoho oddaných v davu hledí na jejich Pána, neboť vědí, že toto příznivé áрати netrvá více než jen tři nebo čtyři minuty.

Je těsně před 5:00 ráno, áрати je u konce a těžké dřevěné dveře oltáře Pána Nrisinhadéva jsou zavřené.

Vstupuji do místnosti Božstev, po složení poklon a modlitbách o požehnání Šríly Prabhupády a shromážděných oddaných. Když jsem stál se sepjatýma rukama před Pánem, přednesl jsem následující modlitbu: „Ó Kేశavo, ó Pane vesmíru! Ó Pane Hari, který jsi přijal podobu napůl člověka a napůl lva. Sláva Tobě! Tak jako lze snadno rozmáchnout mezi nehty vosu, stejným způsobem bylo vose podobné tělo démona Hiranjakašipua roztrháno nádhernými nehty Tvých překrásných lotosových rukou.“

Vytírám podlahu, usedám na rohožku z trávy kuša a začíná púdzá. První věc, kterou dělám, je očistění používaných předmětů, stejně jako těla a mysli. Pak medituji o své duchovní totožnosti (odlišné od těla) věčného služebníka Pánova služebníka. Následuje uctívání mého duchovního mistra Šríly Prabhupády santálovou pastou, květinami, kadidlem, ghí lampami a jídlem. Pak ho žádám o svolení pomáhat při uctívání Pána Nrisinhadéva. Opakuji stejný postup pro Pána Čaitanju Maháprabhua a Šrí Prahláda Mahárádže a začínám obětovat 16 položek uctívání prostřednictvím manter a vody Pánu Nrisinhadévovi.

Dotýkám se hlavou lotosových nohou Božstva Šrí Prahláda Mahárádže a modlím se o jeho požehnání. „Jen aby zmírnil utrpení způsobené ti tvým démonským otcem Hiranjakašipuem se Nejvyšší Pán zjevil v úžasné podobě Pána Nrisinhadéva. Ó Šrí Prahláde Mahárádži, jsi jedním z dvanácti mahádžanů, velkých autorit na oddanou službu. Prosím požehnej mi pochopením duchovních pravd.“

Na oltáři Pána Nrisinhadéva je 60 šálagráma-šil. Odstranil jsem Je, abych provedl abhišek. Velká šila uprostřed s korunou je Nrisinha šálagráma.

Ačkoli písma prikazují dotýkat se nohou Božstva hlavou, není to vždy možné nebo praktické. Proto vynášíme ven satari, boty Božstva, upevněné na něčem, co vypadá jako helma, a pokládáme ji na hlavy oddaných. Jedním z požehnání púdzářího je, že může hlavu položit přímo na lotosové nohy Pána. Po obdržení tohoto požehnání a prosbě o odpuštění za případné nepříjemnosti, které bych Mu mohl způsobit, Pána svlékám a otírám Jeho tělo měkkým, vlhkým ručníkem. Jeho tělo začíná zářit, když je masíruji chladivými oleji jako je santalový nebo khus. Jeho podoba je skvostná, štíhlá a dokonale tvarovaná. Vypadá mocně, ale také elegantně. Pánova kolena jsou ohnutá, připravena ke skoku, a kolem boků má vyrytý pás nesoucí tvář s velkými tvářemi, otevřenými ústy a vyčnívajícím jazykem. Jeho pupek je hluboký a hrud' široká. Transcendentální tělo Pána Nrisinhadéva je hladké, měkké na dotek a velmi atraktivní na pohled. Je ozdoben náramky a dalšími ozdobami. Má osm paží. V šesti drží meč, lotos, disk, lasturu, kyj a štít, a aby zachoval Brahmův slib, dvě přední paže nenesou žádné zbraně.

Pán nesnese žádnou nesnášenlivost vůči svým oddaným. Říká se, že obličej je ukazatelem mysli. Pokud je to pravda, pak můžeme vidět, jak rozzuřený Pán Nrisinhadéva musel být, když vyrazil ven z pilíře a vrhl se na největšího ze všech démonů, Hiranjakašipua, který se pokusil zabít Pánova čistého oddaného Prahláda. „Jeho rozzuřené oči připomínaly tekuté zlato a Jeho zářící hříva zvětšovala Jeho děsivou tvář. Jeho smrtící zuby a jako břitva ostrý jazyk se pohybovaly jako meč. Jeho uši byly vzpřímené a nehybné a Jeho nozdry a otevřená ústa vypadaly jako jeskyně v hoře. Jeho čelisti se hrozivě rozvíraly a celé Jeho tělo se dotýkalo nebe.“ Když bylo rozhodnuto přivést Božstvo Pána Nrisinhadéva do Májápuru na ochranu oddaných a chrámu, manažeři pozvali tři hlavní púddžári k diskusi o důležitosti instalace tohoto Božstva. Nicméně, když došlo na to, kdo bude konat každodenní púddžu, nikdo se nebyl ochoten přihlásit. „Po tak dlouhém čekání je Božstvo konečně připraveno a teď Ho nikdo nechce uctívat!“ Jejich starost byla zřejmá. A pak jsem byl vybrán já... „Proč Ho nechceš uctívat?“, dostal jsem otázku. „Mám příliš velký strach,“ odpověděl jsem. Naznačili mi: „Aha, asi nedodrжуješ čtyři usměrňující zásady...“ „Samozřejmě, že ano, ale...“

Naštěstí naše obavy zmírnil Átma-tattva Prabhu, který Božstvo získal v jižní Indii. Řekl nám, že nejprve i sthápati odmítl takové Božstvo udělat; že tohoto sthánu Nrisinhadéva [zuřivou podobu Pána, když vystoupil z pilíře, aby zabil Hiranjakašipua] nikdo neuctívá. Obvykle člověk předstupuje před Božstvo Pána, aby požádal o nějaké požehnání, ale žádat Ho o něco, když se třese hněvem, by nebylo chytré. Je určitě lepší přijít před klidnější podobu, např. poté, co zabil Hiranjakašipua. Ale později, když sthápati zjistil, že je určen pro Májápur dhám, souhlasil, protože Božstvo přivedené do dhámu přebírá náladu vládnoucího Božstva dhámu. V tomto případě je to audárja, shovívavost, nálada Pána Čaitanji Maháprabhua, Šrí Gaura-Hariho!

„I když je lvice velmi zuřivá, ke svým mláďatům je velmi laskavá. Podobně, i když Pán Nrisinhadéva velmi zuřivý vůči neoddaným jako Hiranjakašipu, je velmi, velmi jemný a laskavý ke svým oddaným jako Prahláda Mahárádža.“

Při oblékání Pána a vzpomínání na Jeho milost jsem přemýšlel, jak někteří lidé nechápou náš účel uctívání Pána Nrisinhy. Někdy oddaní říkají, že uctívání Nrisinhadéva je Vaikuntha-bháva a nemůže nás dostat na Gólóku Vrindávan, do Pánova nejvyššího a nejdůvěrnějšího sídla. Ale Pán Nrisinhadéva je zvláště nakloněný oddaným Rádhy a Krišny. Je samotný Krišna, který se v této podobě zjevuje zejména, aby oplácel naši touhu odstranit všechny překážky v naší oddané službě. Pokud někdo dokáže vždy zvedat ruce a s velkou láskou volat jména Nitái-Gaura a Rádhá-Mádhava, je to úžasné. Ale pokud je ve vašem srdci něco, co vám v tomto spontánním jednání brání, proč nepředstoupit ve vši pokoře před Pána Nrisinhadéva a nemodlit se, aby Jeho ostré nehty probodly tyto nečisté touhy ve vašem srdci a daleko je zahodily... To je Jeho hlavní funkce. Šríla Bhaktivinóda Thákura píše: „Proto se budu modlit u nohou Pána Nrisinhadéva, aby očistil mé srdce a dal mi touhu sloužit Krišnovi. S nářkem budu prosit u lotosových nohou Nrisinhy, abych mohl uctívat Šrí Šrí Rádhu a Krišnu v Navadvíp dhámu beze všech překážek.“

Jeho modlitby pokračují: „Tehdy milostí Pána Nrisinhadéva projevím příznaky extatické lásky k Rádě a Křišnovi a budu se válet po zemi u dveří chrámu Pána Nrisinhadéva.“

Neodhalil Pán Čaitanja svou božskost Šrívásovi Thákurovi, zatímco Šrívása uctíval Božstvo Nrisinhy, slovy: „Šrívási, nevíš, že jsem ta stejná osoba, kterou uctíváš za těmi zavřenými dveřmi?“ A co Advaita Āčárja, jejichž obětiny pupenů tulasí a vody Gangy, spolu s hlasitým voláním, přiměly Pán sestoupit. Uvádí se, že uctíval Nrisinha šálagrám!

Nyní začínám zdobit Pánovo tělo. Upravuji Šrí Nrisinhadévy náhrdelníky, aby visely symetricky; váži Mu na zápěstí zářící náramky a navlékám krásné prsteny na Jeho lotosové prsty. „Jsem Ti tak blízko, ó Pane, a přece tak daleko. Kdy se stanu oddaným?“ Prahláda, Tvůj hlavní bhakta, naznačuje, že se nebojí Tvé hrozivé tlamy a jazyka, Tvých očí zářících jako slunce a Tvého sraštělého obočí. Neobává se Tvých ostrých zubů, girlandy ze střev a hřívý nasáklé krví, ani hřímavého řevu, který obrací slony na útěk, ani Tvých nehtů určených k zabíjení nepřátel. Nicméně říká: „Velmi se bojím života v tomto hmotném světě. Kdy přijde ten okamžik, když mě zavoláš do útočiště u Tvých lotosových nohou?“ Víím, že Šrí Prahláda řekl tento poslední bod pouze v náš prospěch, protože Ti byl vždy zcela odevzdán.

Jednou jsem také pocítil odevzdanost Tobě, alespoň na pár minut. Bylo to při velké povodni v roce 1987. Zatímco jsem stál po pás ve vodě a konal púdžu, do chrámu připlaval velký, hrozivý had a obeplaval Tě. Zastavil se asi metr a půl přede mnou a zjistil, že má uzavřený východ. Dlouhou chvíli mě pozoroval a pak se ponořil do bahnité vody Gangy a zmizel mi z dohledu. Cítil jsem se v nebezpečí a všiml jsem si, že se mi zjezily chlupy na ruce. Neměl jsem žádnou zbraň na sebeobranu, ani jsem nemohl utéci, a cítil jsem se velmi nejistý. V tak beznadějně situaci jsem se obrátil na Tebe, ó Pane, a věděl jsem, že můj osud je zcela ve Tvých rukou. „Jsi Nadduše v srdci každé bytosti. Pokud chceš, aby mě ten had uštkl, uštkne – pokud ne, neuštkne. Dovol mi pokračovat ve službě; výsledek závisí na Tobě.“ Pak jsem se opět uklidnil a pocítil bezpečí Tvého útočiště.

Dokončil jsem ranní púdžu, ale nemohl jsem o té události přestat přemýšlet. Připomněla mi Kapilovy popisy miminek v děloze. V jejich bezmocné a bolestivé situaci získají daršan Paramátmy, Pána v srdci. Jsou-li zbožné, modlí se, že pokud je zbaví jejich utrpení, budou Ho, až se dostanou ven, uctívat. Ale jakmile jsou venku a v dobré kondici, na všechno zapomenou. Přesto chovám velkou naději, že Ti jednoho dne budu moci pěkně sloužit pro Tvoje potěšení. Mimochodem, dokud byla chrámová místnost plná vody povodně, ten had se objevoval každý den, jednou obeplaval Božstvo, a pak zmizel. Kdoví, kdo to vlastně byl?

Pokrývám Jeho tělo čerstvými girlandami květů a tulasí, obětuji santalovou pastu smíchanou s vonnými květy a lístky tulasí na Jeho lotosové nohy (které symbolizují obětování všeho Pánu) a ranní púdža je hotová. Slyším oddané shromažďující se venku a to mě nutí zrychlit – je čas na daršan. Troubím třikrát a otevírám dveře, abych odhalil zářivého Pána. Džaja Šrí Prahláda Nrisinhadéva! Oddaní se klaní,

šťastní, že znovu vidí jejich Ugra Nrisinhu. Ve svých srdcích vědí, že ve skutečnosti není tak ugra, jak vypadá.

- z článku publikovaného v Májápurském věstníku, léto 1994

Chci zpět své oči!

Átmarati dásí

Za teplého prosincového rána loni kolem 11:00, když jsem vyhledala společnost velkolepého Pána a modlila se k Jeho nejdražšímu oddanému, Prahládovi, jsem se ke svému údivu stala součástí jedné z Jeho chrámových líl.

Poté, co jsem se poklonila úchvatnému Prahládovi, který stojí vedle svého milovaného Pána se sepjatýma rukama a jeho malé tělo je ozdobené čerstvými květinami a krásnými ozdobami, jsem se modlila: „Můj drahý Prahláde, jsi zkušený v přijímání všech druhů požehnání od Pána Nrisinhhadéva. Dokonce jsi obdržel požehnání v podobě odpuštění pro svého démonského otce Hiranjakašipua. Prosím, požádej svého Pána, aby požehnal této ubohé duši zničením všeho, co stojí v cestě její oddané službě. Ukaž mi cestu ke skutečnému štěstí.“

Když jsem pak stála a meditovala o Pánově kráse a milosti, uslyšela jsem velmi sladký, hluboký hlas: „Chci zpátky svoje oči!“ Zpočátku jsem to ignorovala a udržovala jsem mysl v náladě modlitby. Ale hlas promluvil podruhé: „Chci zpátky svoje oči!“ Opětovný pokus ignorovat tuto jasnou zprávu vyvolal palčivý a téměř bolestivý pocit v mém srdci. Byla jsem ohromena. Co mám udělat? Pak hlas pokračoval: „Jdi za púdžárím.“ Dobrá, pomyslela jsem si, nemám co ztratit. Pokud si púdžárí pomyslí, že jsem blázen, ztratím nanejvýš trochu falešného ega.

Pomodlila jsem se k Pánu, aby mi dal sílu provést Jeho příkaz, složila jsem poklony a téměř bez dechu zamířila k místnostem púdžárích. Tam jsem našla Džananiváse Prabhuu, jak čte Šrímad-Bhágavatam. Atmosféra v místnosti byla extrémně klidná a nadpozemská. Stála jsem tam několik minut a čekala, až si mě všimne. Poté, co jsem mu řekla, co se stalo, mě požádal, abych šla za jeho bratrem dvojčetem, Pankadžánghrim Prabhuem, púdžárím Pána Nrisinhadéva.

Nějak jsem cítila, že v tuto chvíli víc dělat nemusím.“

Následující den, když jsem znovu přišla před nádhernou podobu Pána Nrisinhadéva, mi v mysli vířila pochybnost. „Co když ten hlas byla jen má mysl, požadující uzdravení mého zraku, který byl posledních šest týdnů velmi špatný a bolestivý?“ Zatímco jsem uvažovala tímto způsobem, modlila jsem se o odpověď.

Hlas ke mně znovu promluvil, tentokrát vážnějším a pevnějším tónem: „Dostaneš své oči zpět, až dostanu své!“ Pánova podoba vždy vyzařuje jemné světlo a v mém srdci panoval klid a teplo. Cítila jsem se ohromena neobvyklou důvěrou, jako by se moje hlava dotýkala nebe.

Druhý den ráno, ve 2:20, jsem se probudila zcela svěží a probraná. Bylo to na mě nezvykle brzy, protože obvykle vstávám kolem šesté hodiny. Měkký hlas mě vybudil,

abych vstala, vykoupala se a zúčastnila se mangala-árati (časného ranního uctívání) – což jsem udělala.

Po skončení obřadu mě stejný hlas vyzval, abych následovala Pankadžáňghriho Prabhu z oltáře Pána Nrisinhadéva do místnosti púdžáří. Cítila jsem velké rozpaky a měla v očích slzy. Také jsem v srdci cítila jakousi neochotu odhalit mu svou mysl.

Zatímco připravoval věci pro Pánův abhišek, začala jsem s ním mluvit. Pankadžáňghri Prabhu pozorně naslouchal mému příběhu. Pak se beze slova usmál a dal mi mahá sladkosti z talíře Pána Nrisinhadéva.

Následující ráno, když se moje dcera vrátila z chrámu, křičela: „Mami, vyměnili Nrisinhadévy oči! Má krásné červené oči.“ A jak sladký, hluboký hlas slíbil, můj zrak byl zázračně vyléčen – během tří dnů.

Sláva, sláva Milostivému Pánu Nrisinhadévovi ve Šrí Májápuru!

[Pozn. red.: Pán Nrisinhadéva měl původně červené oči. Jednou přišel do Májápuru jeden oddaný a věnoval dva žluté drahokamy jako Jeho oči. Púdžáří oči neochotně vyměnili. Cítili se šťastně, když Pán vyjevil, že chce své původní červené oči.]

Átmarati dásí se připojila k ISKCONu v roce 1980. Je z Řecka a nyní žije a učí v Májápuru. Je vdaná za Gókulánandu dáse a její dcera je Gaura-lílá dásí. Tento článek pro Májápurský věstník napsala v roce 1997.

Článek měl tři fotografie: obrázek malého Božstva Prahláda, lotosovou tvář Pána Nrisinhadéva s původními a dočasnými žlutými očima.

Zábava 1

Púdžáří Pána Nrisinhadéva měl velmi překvapivý sen, ve kterém ho zavolal prezident chrámu a řekl mu, aby přinesl nějakou naftu: „Budeme obětovat Pána Nrisinhadéva.“

„Budete dělat co?!“ zvolal púdžáří.

„Ano, budeme obětovat Pána Nrisinhadéva.“

„To nemůžete udělat, to je šílené.“

„Jen přines tu naftu.“

„Ok, přinesu ji, ale nechci s tím mít nic společného, nedává to žádný smysl.“

Po nějaké době se púdžáří (ve snu) vrátil do chrámu a byl naprosto šokován, když viděl, že všechno úplně spálil velký oheň a vše, co zůstalo z Božstva, byla Jeho chodidla a kotníky.

Časně ráno přišel za hlavním púdžářím a zeptal se, jestli by mohl vysvětlit význam této hrozné noční mýry. Ten se na chvíli zamyslel a pak se začal usmívat a řekl: „Ach ano, včera byl začátek džaladánu (jednoměsíční festival, kdy kape voda na

šálagram), ale zapomněli jsme na něj, a proto ti Pán Nrisinhadév dává vědět, že hoří a měl bys okamžitě začít džaladán,“ což jsme udělali!

Zábava 2

Jednou si během uctívání Pána Nrisinhadéva púdžáři všiml, že z Nrisinhadévy girlandy spadl jeden květ. Púdžáři se zeptal návštěvníků, jestli někdo Pánu Nrisinhadévovi nabízel nějaké zvláštní modlitby. Návštěvníci vpředu neřekli nic, ale zezadu přišla jedna žena se slzami v očích. Řekla: „Moje dcera se vdala asi před čtyřmi nebo pěti lety a nemá děti. Lidé v domě mého zetě to považují za nepříznivé. Tak jsem se modlila, aby jí Nrisinhadéva v její zoufalé situaci pomohl.“ Pak púdžáři řekl: „Vaše modlitba je vyslyšena, protože tato květina spadla z Nrisinhadévy girlandy. Prosím, vezměte si ji a dobře ji uschovejte. Můžete ji omýt vodou a tu dát vypít vaší dceři.“ Pak ta žena odešla a púdžáři později na tuto událost zapomněl.

Po roce stejná oddaná, spolu s dcerou, zetěm a novorozeným dítětem přišli s úsměvem za Nrisinhadévem. Připomněla púdžáři modlitbu, kterou vyslovila před rokem, s tím výsledkem, že dcera porodila velmi pěkného chlapečka, kterého pojmenovali Prahlád. A opět obětovali velmi pěknou púdžu Pánu Nrisinhadévovi.

Zábava 3

Jedna z našich oddaných z Námahatty, Kaljání dásí, má dvě dcery, starší Pratibhu a mladší Anubhu. Oba jsou vdané, mají dospělé děti a žijí ve stejném městě, Berhampur. Jednou manžel Pratibhy velmi onemocněl a byl v kómatu, blízko smrti. Mladší sestra Anubhá spolu s ostatními příbuznými kvůli švagrovi také zažívala velkou úzkost. Šla do nemocnice a jako oddaná se modlila k Pánu Nrisinhadévovi (v ISKCONu Májápur), aby švagrovi pomohl. Přišla domů a šla s těžkým srdcem spát. Na sklonku noci měla sen, ve kterém k ní přišel Pán Nrisinhadév a řekl jí: „Neboj se, tvůj švagr je v pořádku.“ Pak se její sen přerušil. Ráno přišla zpráva z nemocnice, že pacient je na tom dobře, odpojili mu fyziologický roztok a kyslík a je schopen mluvit.

Zábava 4

V jedné vesnici proběhla bitka a v jejím průběhu byla jedna osoba napadena kyselinou, takže měla celý obličej popálený a strašně znetvořený. Zrak v jednom oku byl úplně ztracen a ve druhém oku zbylo jen z 10%. Lékaři řekli, že zbývající oko, s 10% zrakem, také velmi brzy oslepne. Navrhli odvézt pacienta do Vellore (v jižní Indii) pro další léčbu, aby zjistili, zda mohou něco udělat. Jeden oddaný, který tam v té době byl, navrhl, aby se o obnovu jeho zraku modlili k Pánu Nrisinhadévovi. Modlili se tedy k Pánu Nrisinhadévovi (v ISKCONu Májápur). Druhý den, k velkému překvapení lékaře, bylo zjištěno, že pacient vše vidí velmi dobře.

Zábava 5

Jedna ruská žena připravovala pro Nrisinhadéva každý den girlandy z tulasí. Nrisinhadévův púdžárí s ní byl spokojen a dal jí jeden z falešných nehtů Pána Nrisinhadéva jako prasád. Vzala si jej a měla jej u sebe. Té noci měla sen, ve kterém k ní přišel Pán Nrisinhadév a posadil se na její postel. Pak vložil své prsty s dlouhými nehty do jejího srdce, vytáhl něco černého a řekl: „Vidíš to? To není láska, je to chtíč. A je ho tam ještě víc. Co s ním mám udělat?“ Nestačila odpovědět a její sen se přerušil. Další den přišla před Pána Nrisinhadéva a požádala Ho, aby jej daleko zahodil.

Zábava 6

Otec jednoho z oddaných z ISKCONského mládežnického fóra se s ním hádal: „Proč máme uctívat Nrisinhadéva, když jsou zde Rádhá Mádhava?“ Chlapec se snažil otce přivést k pochopení, že Krišna a Nrisinhadév se neliší, ale jeho otec nebyl příliš přesvědčen. Během Nrisinha Čaturdaší 2003 tento chlapec spolu s otcem přišli do chrámu a pozorovali abhišek Pána Nrisinhadéva. Najednou chlapcův otec uviděl Mádhavovu tvář místo Nrisinhadévy. Obrátil se k Rádhá Mádhavovi a znovu se podíval na Nrisinhadéva a viděl, že Nrisinhadéva má stále Mádhavovu tvář. Pokračovalo to asi 20 sekund. Tímto způsobem si uvědomil, že není žádný rozdíl mezi Mádhavou a Nrisinhadémem.

Zábava 7

V průběhu roku 2004 Kaviprija déví dásí z jižní Kalkaty, žákyně Jeho Svatosti Džajapatáky Svámího, vyrobila pro Pána Nrisinhadéva nějaké náramky. Nějak nemohla přijet do Májápuru a věnovat je Pánu. Mezitím začala být různými způsoby nemocná. Šla k lékařům a zkusila různé procedury, ale žádný účinný lék se nenašel. Nakonec lékaři řekli, že její problém je štítná žláza. Následek měl být ten, že se nakonec nebude schopna hýbat.

Jelikož zažívala velkou úzkost, přemýšlela, co dělat a najednou si vzpomněla na Pána Nrisinhadéva a náramky, které Mu měla věnovat. Přestože byla nemocná, vynaložila úsilí přijet do Májápuru, aby Mu dala ty náramky. Poté, co je Pánu Nrisinhadévovi darovala, všechny příznaky nemoci během tří dnů zcela zmizely.

Sláva Pánu Nrisinhadévovi!

Zábava 8

„Děkuji Ti, Pane Nrisinhadéve.“

22. dubna 2005 osmiletá Révatí Sundarí déví dásí lezla na střechnu bambusového domku v Grihastha parku ve Šrídhámu Májápuru. K jejímu velkému překvapení propadla střechou, dopadla na hlavu a střecha se zřítíla na ní. Hodinu byla v šoku, třásla se a nesouvisle plakala. Také měla otřes mozku. Gaura Baba, náš úžasný homeopatický vaišnavský lékař, jí léčil otřes a šok, a navrhl CT.

Za tři dny se Revatí v noci probudila a zvracela černou krev. Spěchali jsme s ní do Kalkaty. Cestou jí unikala z nosu čirá tekutina a pak začalo silné krvácení z nosu.

Vzali jsme ji rovnou k dobrému pediatrovi, který okamžitě zavolal předního neurologa ve městě. Nařídil CT a pak, když viděl výsledky, nás poslal k velmi dobrému neurochirurgovi, který má soukromou nemocnici. Revatí byla hned přijata.

Příznaky pokračovaly celou noc a zjistili jsme, že čirá tekutina z nosu byl unikající mozkomíšní mok (CFS). Skenování jasně ukázalo trhlinu spodiny lebeční, kudy unikal. Její mozek byl oteklý a městnala se v něm krev, což způsobovalo tlak. Měla extrémní bolest hlavy, která neustávala. Lékaři na ní pracovali několik dní a podávali jí nitrožilně léky. Její bělma zcela zrudla. Byla jako bezvládný hadr bez zájmu o cokoli.

Nakonec lékaři řekli, že druhý den brzy ráno udělají zvláštní sken zobrazující všechny části mozku, aby určili přesný rozsah zranění a pak se pravděpodobně rozhodnou zranění operovat. Prý nám sdělí své rozhodnutí do 9 hodin.

Zavolala jsem Pankadžángthriho Prabhua, vysvětlila jsem situaci a požádala jsem ho, aby se prosím modlil k Pánu Nrisinhadévovi. Okamžitě řekl, že udělá kompletní púdžu mezi 5. a 7. hodinou, s abhišekem a vším ostatním. Byla to doba toho zvláštního skenu.

Druhý den ráno, když jsem se setkala s lékaři, vypadali udiveně a řekli, že nový sken ukázal, že zranění se zázračně téměř uzdravila. Všechny příznaky jako bolest, silné krvácení z nosu, únik mozkomíšního moku, zvracení, atd. náhle přestaly.

Když jsem šla navštívit Revatí, seděla na posteli a měla zářivé a svěží oči s bělmy opět zcela bílými. Děkuji ti, Pane Nrisinhadéve!

S vděčností a láskou, Tvoje služebnice Račitámbara dásí

Zábava 9

Pán Nrisinhadév projevuje milost dokonce i neoddanému.

85-letý nevlastní otec Jašódy Máty zemřel před dvěma měsíci.

Během jeho pobytu v nemocnici Jašódá Mátá připravila magnetofon a celý den v jeho pokoji přehrávala mahámantru Hare Krišna. Její nevlastní otec byl ve skutečnosti v polo-komatu, ale když uslyšel mahámantru, jako zázrakem se postupně probudil a se zavřenýma očima vypadal, že se těší z hudby a zvukové vibrace.

Začal následovat tempo klepáním rukou na okraj postele. Jeho prsten vydával zvuk jako „don don don“ „don don don“... Vypadal, že plně medituje o mahámantře. Náhle promluvil: „Podívejte se! Je tam obrovský muž s pěti drápy a jeho hlava

vypadá jako lví. Přichází do mého pokoje. Nevidíte ho? Přichází.“ Nevlastní otec stále se zavřenýma očima řekl: „Ach, ano, zapomněl jsem, že vy všichni ho nemůžete vidět, ale je opravdu zde. Nevím, kdo to je.“

V tu chvíli se Jašódá Mátá a její dcery na sebe podívaly s velkým překvapením a odpověděly: „Otče, to je Pán Nrisinhadév.“ „Jaký dév???“, zeptal se. „Neznám Ho. Ale pokyvuje hlavou, aby mi to potvrdil.“

Jašódá Mátá pocítila velkou extázi, když to uslyšela, neboť ve svém domě má model Božstva Nrisinhy z Májápuru a srdečně se k Němu modlila, aby její otec mohl opustit tělo bez připoutanosti a v příštím zrození se stát oddaným Krišny.

Otec jí stále říkal: „Podívej, usmívá se na mě a začíná znovu mluvit. Ach, říká mi, že se musím naučit zpívat to, co zpíváte vy. Co to přesně zpíváte?“, řekl.

„To je mantra se svatými jmény Pána,“ odpověděla Jašódá Mátá.

„Nevím, jaká mantra, ale prosím, nauč mě ji,“ řekl.

„Dobrá, otče, prosím, opakuj po mně a pozorně poslouvej – Hare Krišna Hare Krišna Krišna Krišna Hare Hare/ Hare Ráma Hare Ráma Ráma Ráma Hare Hare. Jašódá Mátá naučila svého nevlastního otce trpělivě slovo za slovem. Zanedlouho se ji naučil, snažil se ji pronášet a dělal to tak pěkně.

Další den klidně odešel.

Během toho víkendu jsme se my, zdejší oddaní, shromáždili, abychom udělali kírtan (zpívání) na pohřbu otce Jašódy Máty. Připravila prasádam girlandu, vodu Gangy, tulasí a namalovala otcí tilak. Vše bylo pěkně a správně uděláno podle telefonických pokynů jejího Gurua Mahárádže, Jeho Svatosti Giridháriho Svámího. Tvář jejího nevlastního otce vypadala tak klidně. Jeho tváře byly narůžovělé a jeho tělo bylo měkké. Po několika obvyklých obřadech bylo tělo posláno do pece. O několik hodin později za námi přišli zaměstnanci krematoria a v úžasu zvolali: „Nikdy jsme neviděli ničí popel tak bílý a krásný jako nefrit jako u vašeho otce! Co se mu stalo? Co jste pro něj zpívali? Můžete nám to napsat? Chceme se to naučit a myslíme si, že to můžeme také zpívat během naší služby zde.“

Proč Pán se osobně zjevil někomu, koho považujeme za neoddaného, dokazuje výrok písem, že pokud je člověk neustále zaměstnán oddanou službou Pánu, všichni rodinní příslušníci získají také prospěch.

Lin Tulip, Tchaj-wan, 20. března 2006.

Zábavy během let 2006 a 2007

Pán Nrisinhadév řeší otcovo dilema

9. září 2006

Můj otec a matka žijící v okrese Bakura ve vesnici Catna jsou zasvěcení oddaní z Gaudíja Mathu. Moje jméno je Gauránga. Před šesti měsíci jsem se připojil k chrámu

ISKCONu ve Šrí Májápuru a po dokončení tříměsíčního bhakta kurzu jsem byl přidělen ke školní kazatelské službě.

Před pár dny, těsně před Džhulan Púrnimou (Pánovým houpačkovým festivalem), přišel můj otec, aby mě vzal zpátky do mého domu. On a ostatní členové rodiny žádali, abych složil vyšší atestační zkoušku a získal titul. I já jsem měl jistou touhu vidět matku. Nicméně po vyslechnutí úmyslu mého otce oddaní vyjádřili vroucí žádosti. Jeden dokonce padl k jeho nohám a prosil ho, aby mě nebral zpátky do světa máji (iluze). Můj otec, sám vaišnava (oddaný Pána), upadl do velkého dilematu. Nakonec se uchýlil k Pánu Nrisinhadévovi a modlil se k Němu o radu. Tu noc se Pán Nrisinhadév zjevil v jeho snu. Pán byl ve velmi klidné náladě. Pohladil mého otce dlaní a řekl: „Můj drahý synu, odejdi. Tvůj syn zůstane zde u Mých lotosových nohou.“ Při pohledu na Pána byl můj otec naprosto překvapen a začal se klanět. Pak Pán Nrisinhadév zmizel. Můj otec šťastně řekl mému nadřízenému, že mohu zůstat a pokračovat ve službě zde. Také jsem zavolał ostatní členy rodiny a informoval je, že letos nejsem připraven podstoupit žádnou zkoušku.

Prosím, pomoz mi!

10. prosince 2006, během kurzu Bhakti šástri v Májápuru, Dípak Gupta z Dillí najednou dostal plané neštovice. S nadějí v beznaději se poradil se třemi lékaři – alopatickým, homeopatickým a ájurvédským. Všichni tři potvrdili to samé: „Odpočinek v izolaci alespoň dvacet dní.“ Dípak byl opravdu rozzlobený, protože jeho rodiče ho nechali jet do Májápuru pouze po dlouhodobých opakovaných žádostech. Teď si bude muset nechat ujít kurz, stejně jako společnost sannjásích a dalších starších učitelů.

Poté, co Dípak tři dny intenzivně trpěl, to již nedokázal snášet a šel do chrámu. Dorazil těsně po sandhja áratí (večerním uctívání). Když stál před Pánem Nrisinhadévem, řekl: „Milý Pane, jen se podívej na můj žalostný stav (celé jeho tělo bylo bolavé a pokryté vředy). Prosím, pomoz mi.“ Pak se postavil do fronty na maháprasádam (posvěcené zbytky jídla) Božstva. Překvapený púdzáří, když viděl jeho stav, mu dal nějaké prasádam a zavolał strážného, který ho vyvedl z chrámu a řekl mu, aby se s tak nakažlivou nemocí nevracel.

Dípak se vrátil do svého pokoje v depresi při pomyšlení, že bude muset takto trpět dalších asi sedmnáct dní. Druhý den ve 2 ráno se Dípak probudil a cítil v sobě velkou energii. Vstal, aby se osprchoval, a ke své radosti a překvapení viděl, že vředy jsou pryč. Všechny prostě zmizely. Absolvoval celý ranní program bez jakékoliv stopy únavy. Dípak říká: „Jsem opravdu vděčný Pánu Nrisinhadévovi za to, co pro mě ve svatém dhámu udělal. Zachránil mi život. Nebyl jsem vám schopen sdělit, jakou bolest jsem zažíval, a On mě za jediný den vyléčil.“

Dopis od Andharúpy déví dásí

Hare Krišna. Moje jméno je Andharúpá dásí, zasvěcená Šrílou Prabhupádou v roce 1975 v Miami na Floridě. Byla jsem požádána, abych vyprávěla svůj příběh o vyléčení z hepatitidy C.

V létě roku 2004 Jeho Svatost Džajapatáká Mahárádža navštívil chrám New Ramana reti v Alachui na Floridě. Přišla jsem za ním a požádala ho o požehnání pro odchod z tohoto světa. Moje onemocnění: hepatitida C ve 3. fázi fibrózy jater. Byla jsem léčena po dobu 48 týdnů, s pouze 45% šancí na vyléčení a s mnoha vedlejšími účinky. Džajapatáká Mahárádža mi řekl: „Vidíš tuto hůl? Dotkla se Pána Nrisinhadéva v Májápuru.“ Pak se s ní dotkl mé hlavy. Tu noc jsem měla sen, že je moje tělo nemocné leprou a začíná slábnout. Druhý den ráno jsem měla telefonát z University of Florida. Doktoři mi řekli: „Gratulujeme. Jste bez hepatitidy C. Počet virů je za pouhých 8 týdnů pasivní!“ Lékaři byli ohromeni, a to zejména proto, že jsem měla genotyp 1, smrtelný typ hepatitidy C.

Když jsem začala tuto léčbu, modlila jsem se každý den k Pánu Nrisinhadévovi: „Cokoli si přeješ, můžeš mě vzít z tohoto světa, nebo mě můžeš vyléčit. Cokoliv uznáš za vhodné. Nicméně, prosím, dovol mi se vždy věnovat Tvé čisté oddané službě.“ Děkuji ti, Pane, za druhou šanci.

Děkuji vám za váš čas.

S vděčností, vaše Andharúpa dásí

Vládní lékař inspirován

Dr. Basudev Dás je bangladéšský vládní lékař. Jeho 20-letá dcera Mistí dásí, studentka medicíny, v březnu 2006 velmi onemocněla. Byl jí diagnostikován život ohrožující nádor vaječníku. Přivezli ji do Bombaje, kde byla zahájena léčba. Ale lékaři to s ní brzy vzdali. Dr. Dás jel na návštěvu chrámu ISKCONu v Džuhu, kde mu jeden oddaný dal leták o připravovaném festivalu Nrisinha Čaturdaší v Májápuru, který absolvoval. Tam dostal malou knihu o zábavách Pána Nrisinhadéva v Májápuru. Četl v ní o některých zázračných vyléčeních, které Pán Nrisinhadév vykonal, a byl přesvědčen, že milost Pána Nrisinhadéva vyléčí jeho dceru. Vrátil se do Bangladéše a kontaktoval púdžáriho Pána Nrisinhadéva v Májápuru. Požádal ho o zvláštní oběť pro Pána Nrisinhadéva za záchranu života jeho dcery. Mistino zdraví se začalo okamžitě zlepšovat. Nyní se postupně vrací do normálního stavu.

Basudev Dás byl tak inspirován milostí Pána Nrisinhadéva, že vytiskl knihu o Jeho zábavách a distribuoval ji v Bangladéši. Říká: „Mám pocit, že každý člověk by se měl modlit k Pánu Nrisinhadévovi o osobní a duchovní rozvoj.“

Zázrak v Májápuru

28. října 2006 Čakravarty Rádž, 14-letý syn Rádhá Kánta Gópála dáse a Padmá Rádhiky deví dásí, byl zraněn, když mu do tváře vybuchla petarda. Byl okamžitě převezen do nemocnice. Lékaři řekli, že utrpěl popáleniny 2. stupně na tváři a navrhli (1) okamžité obvázání obličeje, (2) za čtrnáct dní chemickou léčbu a pak za 6 měsíců nebo rok (3) plastický chirurgický zákrok.

Druhý den ráno rodiče požádali Pankadžáňghriho Prabhua, aby udělal zvláštní oběť Pánu Nrisinhadévovi pro rychlé zotavení Čakravartyho Rádže. Byla řádně provedena.

Další 2 dny jen ležel v posteli téměř bez pohybu. Nemohl ani otevřít víčka. Pak byl převezen do oční nemocnice Disha v Barackpuru, kde zjistili popálené bělmo a nezasažené zorničky. Proto s jeho zrakem nebude žádný problém a 15ti denní léčba bělmo vyléčí.

2. listopadu ráno Padma Rádhiká deví dásí přišla za Guruem Mahárádžem, Jeho Svatostí Džajapatákou Svámím, a řekla mu, co se stalo. Naznačil, že se za něj bude modlit a pomazal jí čelo Nrisinhovým olejem. To ráno by Čakra převezen do Kolkaty pro ošetření jeho zranění obličeje.

Ráno, po získání názoru v nemocnice Apollo, byl Čakravarty převezen do Železniční nemocnice v Haoře. Jeden ze starších lékařů ho testoval, potvrdil, že jde o popáleninu druhého stupně a poslal ho do obvazovny pro počáteční obvázání obličeje. Ale během tří minut jeden z pracovníků obvazovny vyběhl s křikem ven a vzal rodiče dovnitř. Při pohledu na Čakravartyho rodiče zůstali stát bez hnutí údivem a úžasem. Čakra tam stál a usmíval se, beze stopy po jakémkoliv zranění nebo jizev v obličeji!! Nrisinhadév kí džaj.

Když byli lékař a ostatní přítomní požádáni o vysvětlení, nedokázali uvést žádný pádný důvod. Jeden z nich řekl: „Můžete jít zpátky do vašeho chrámu a zeptat se na to Pána. Yeh tho apke Bhagavan ka chamarkar hai. Je to zázrak vašeho Pána.“

Sláva Pánu Nrisinhadévovi a Šrí Šrí Rádhá Mádhavovi.

Padma Rádhiká deví dásí, ředitelka Bhaktivédántovy národní školy, Šrí Májápur.

Nové zábavy

(zatím nejsou v knize Pána Nrisinhadéva)

Milost Pána Nrisinhadéva i vůči neoddaným

Milost Pána Nrisinhadéva v Májápuru je slavná a povím o ní stručně zajímavý příběh. Znáám jeden pár, Ašóka Ghoše a jeho manželku Šilu z Kalkaty, kteří se vzali před dvanácti lety. Když jsem se s nimi před čtyřmi lety setkal, podělili se se mnou o své obavy. Stejně jako ostatní bezdětné páry, které podstupují léčbu nebo vkládají víru v magické amulety, tento mladý pár také přitahovaly umělé způsoby jak získat

dítě. Mimochodem jsem jim navrhl, aby se uchýlili k džágrata Nrisinhadévovi v ISKCONu Májápur. V roce 2006 na Nrisinha Čaturdaší přijeli do Májápuru a vážně následovali vratu, oslovili Pána a s plnou odevzdaností Mu předali upřímné obětiny.

Když jsem o rok později navštívil Kalkatu, shodou okolností jsem se s nimi setkal a viděl jsem, že jsou velmi šťastní. K mému překvapení jsem uviděl na klíně malé dítě. Zeptal jsem se, kdo to dítě je. Pár mi vyprávěl o požehnání Pána Nrisinhadéva. To je jasný příklad Pánovy milosti ke každému, kdo se Mu odevzdá. Je to příklad, že dokonce i neoddaný byl obdařen Jeho milostí. Pán může požehnat každého čímkoliv, pokud se Mu odevzdá a pronese byť jedinkrát Jeho svaté jméno.

V dávných dobách lidé prováděli putrakámeští jagju, aby vzývali božstva a požehnali bezdětnému páru potomstvem. V Kali juze jsme my, krátce žijící lidé, na tyto nudné védské jagji zapomněli. V tomto katastrofálním věku je odevzdání se Bohu a pronášení Jeho svatých jmen ta největší oběť, kterou lze vykonat, jak nás Pán Čaitanja učil prostřednictvím Jeho Božské Milosti A. Č. Bhaktivédanty Svámího Prabhupády. Višnu Purána říká: „Deset let tapasji v Satja juze se rovná jednomu roku tapasji v Tretá juze, jednomu měsíci v Dvápara juze a jen jedinému dni tapasji v Kali juze. Každému, kdo se odevzdá Pánu a pronese byť jen jednou Jeho svaté jméno, milostivý Pán požehná vším potřebným a na konci mu nabídne šanci dosáhnout Nejvyššího Cíle, jehož není způsobilý dosáhnout dokonce ani král nebes Indra. Proto vždy pronášejíme mahámantru

HARE KRIŠNA HARE KRIŠNA KRIŠNA KRIŠNA HARE HARE
HARE RÁMA HARE RÁMA RÁMA RÁMA HARE HARE

Ó Pane Nrisinhadéve, prosím, požehnej nám, abychom na Tebe vždy vzpomínali. Prosím, požehnej mi, abych byl zbaven všech překážek, sídlil s čistou láskou k Rádhá Mádhavovi v Májápuru jako Jejich věčný služebník.

Lakšmana dás, Vrindávan, Indie

Dr. Nrisinhadéva ve dveřích

Ve středu večer 22. října 2008 jsme prováděli naši pravidelnou službu Božstvu v našem místním chrámu ISKCONu v Houstonu. Můj Prabhu a já jsme oblékali Božstva Šrí Šrí Rádhá Níla Mádhavu. Zaslechla jsem, jak náš mobilní telefon několikrát zazvonil, ale nechtěla jsem přerušit naši službu, takže jsem ho nezvedla. Nicméně když zazvonil znovu, cítila jsem, že musí jít o stav nouze. Tak jsem odešla z oltáře a uviděla zmeškané hovory od mého duchovního bratra v Atlantě, J. M. Lakšmana Ráma Prabhua.

Když jsem mu zavolala zpátky, sdělil mi nanejvýš šokující zprávu o Šrílovi Džajapatákovi Svámím, Guru Mahárádžovi. Řekl, že Guru Mahárádž v Bombaji upadl do bezvědomí. Nebyl si jistý příčinou, ale každý si dělal starosti. Potom jsem

nebyla schopna soustředit mysl na moji službu, tak jsem se začala bezmocně modlit k Božstvům, zatímco jsem dokončovala službu.

Později jsem zavolala do Májápuru, abych získala nějaké čerstvé zprávy. Dokonce ani tam neměli jasnou představu o příčině bezvědomí Gurua Mahárádže. Jen nám řekli, abychom se modlili. Když jsme se večer vrátili domů, pronášeli jsme zvláštní modlitby k Pánu Nrisinhadévovi pro ochranu Gurua Mahárádže. Obětovali jsme 108 lístků tulasí Pánu Nrisinhadévovi a přitom pronášeli 108 jmen Pána Nrisinhadéva. Strávili jsme noc v neustálé úzkosti a modlitbách.

Náhle jsem se octla přede dveřmi. Když jsem je otevřela, uviděla jsem Gurua Mahárádže ležet na lůžku. Vstoupila jsem do místnosti a stála vedle jeho lůžka. Měl připojené hadičky. Bylo nesnesitelné vidět Gurua Mahárádže v této situaci. Začala jsem usedavě plakat.

Najednou se dveře do místnosti rozlétly a stál tam Pán Ugrasthánu Nrisinhadév z Májápuru v celé své slávě. Když vešel dovnitř, přišla jsem k Němu a složila pokorné poklony. Zvedl mě, objal mě svými osmi rukama a velmi láskyplně promluvil: „Proč se tak bojíš? Abych tě zbavil starostí, přišel jsem osobně. Přišel jsem, abych ti ukázal, že se starám osobně. Pojd'! Ukážu ti to.“

Pán Nrisinhadév mě vzal za ruku a odvedl mě k lůžku Gurua Mahárádže. Pak natáhl ruce k hlavě Gurua Mahárádže. Jemně, nehtem na malíčku, začal hladit zadní část hlavy Gurua Mahárádže nad krkem.

Pán pokračoval: „Podívej! Starám se osobně. Tak se neboj.“

Pocítila jsem jistotu a klid. Všechny mé obavy se rozptýlily. Věděl jsem, že celá tato situace je přímo v lososových rukou Pána Nrisinhadéva.

Najednou jsem se probudila a uvědomila si, že to byl jen sen. Ale cítila jsem velkou úlevu. Stále jsem vnímala teplo božského objetí Pána Nrisinhadéva.

Byl to velmi silný zážitek, který prohloubil moji připoutanost k Pánu Nrisinhadévovi. Později, když jsem tento zážitek sdílela s J. M. Pankadžánghrim Prabhuem, trval na tom, abych jej zapsala a zaslala mu jej.

Šrí Ugrasthánu Nrisinhadév Bhagaván kí džaj!

Kálasudhá déví dásí, Houston, Texas

Tetina rakovina zrušena

25. dubna 2010

Zatímco jsem překládala (zábavy Pána Nrisinhadéva do španělštiny), měla jsem telefonát od člena rodiny na Novém Zélandu, že moje teta má agresivní rakovinu a velmi pravděpodobně už jen pár týdnů života.

Má dobrá duchovní sestra Gangá deví (žena Param Dhámy Prabhua) žije také v Májápuru, tak jsem jí zavolala a požádala ji, aby se modlila k Pánu Nrisinhadévovi o

tetin hladký přechod do dalšího těla. Teta mě jezdívala každý rok navštěvovat, doprovázela mě do chrámu a dokonce zde i dělala službu. Gangá mi tedy řekla, že bude obětovat maňdžari Pánu a modlit se za ni. Mezitím na mě moje rodina naléhala, abych přijela, neboť říkali, že není mnoho času.

Odletěla jsem na Nový Zéland a když jsem přijela, šla jsem rovnou do nemocnice, kde byla. Chystali se ji právě ten den propustit, protože nebylo nic, co by pro ni mohli udělat. Zhubla 30 kg a sotva mohla chodit. Vzali jsme ji do domu mé rodiny a dala jsem jí fotku Pána Nrisinhadéva a řekla jsem jí, že se za ní oddaní modlí. Od té doby začala den za dnem sílit, jíst a lépe spát. Vzala jsem ji několikrát na procházku na vozíku, ale po týdnu začala znovu sama chodit. Během mého pobytu se neustále zlepšovala. Po třech týdnech jsem musela odjet.

Ale od té doby je to stále lepší a lepší. Před pár dny jsem s ní mluvila. Přibrala 10 kg a cvičí na rotopedu! Doktor vysadil všechny léky, a ti, kteří sledují její stav, mohou jen stěží uvěřit tomu, co vidí. Stále nepřišli na to, co se s ní děje.

Loni v létě Pankadžáňghri Prabhu navštívil náš chrám v Malaze a v jedné přednášce řekl, že Pána někdy nazývají „dr. Nrisinhadév“. Mohu jen souhlasit!

Nyní se jen modlím k Pánu, jelikož dal tetě druhou šanci, aby jí dal i duchovní vhled, aby využila zbytek života způsobem, který Ho těší.

Rása Sundarí déví dásí (GRS), Malaga

Plameny vysoké sedm metrů

10. ledna 2010

Jeho Milost Pankadžáňghri Prabhu nedávno řekl, že před několika měsíci jedna mátádží trpěla zdravotním stavem, který trval několik let. Když četla o tom, jak Pán Nrisinhadéva léčí oddané, uvědomila si, že by se k Němu o to mohla modlit a udělala to. Její stav zmizel.

Před několika týdny mě Jeho Milost Džananivás Prabhu informoval, že jeden manželský pár nemohl počít dítě. Před rokem doktor prohlédl ženu a řekl, že v minulosti u ní došlo k nějaké nemoci a má trvale uzavřené vejcovody. Pár přijal útočiště u Pána Nrisinhadéva.

Nedávno šli opět k lékaři, který odhalil, že nyní jsou vejcovody otevřené, což se normálně nestává. A s radostí sdělil, že je těhotná!

Manóhar Šjám Prabhu odhalil, že v poslední době byly v Argentině obrovské lesní požáry. Zuřily tam horké větry a plameny pohlcovaly vše, co jim stálo v cestě. Záchranáři evakuovali lidi z jejich domovů.

Manóhar Šjámova matka, která uctívá mājápurského Nrisinhadéva, viděla plameny sahající sedm metrů do výše blížít se k jejímu domu. Rodina sbalila všechno, co mohli naložit do auta, a chystala se odjet z domu, ale obrovská stěna plamenů byla náhle jen 20 metrů daleko. Jeho matka volala z celého srdce Pána

Nrisinhadéva o pomoc. Najednou vítr změnil směr a plameny směřovaly jinam, přičemž dům a její rodina zůstali bez úhony.

Zeptali jsme se jeho matky na podrobnosti. Oddaní jsou často pokorní a někdy nám neřeknou, co zažili. Ostatní oddaní však budou jejich výpověďmi inspirováni.

Zachráněna před akutní rakovinou

Zázrak, který šokoval německé lékaře

Nandakišór dás

18. března 2008 mě zavolal Šrí Mahéšbhai Dhokia, člen kongregace z Londýna, a informoval mě, že jeho manželka Šrímatí Džajšrí Dhokia trpí akutní rakovinou dělohy a je letecky převážena do Frankfurtu.

Mahéšbhai mě požádal, zda by se oddaní ve Šrí Májápuru mohli modlit k Pánu za jeho ženu. Lékaři v Londýně se vzdali naděje a tvrdili, že pravděpodobně nepřežije déle než 3 měsíce, protože rakovina se rozšířila do většiny spodních částí těla, oblastí břicha a pánve.

Následující ráno jsem vysvětlil celou situaci J. M. Pankadžánghrimu Prabhuovi. Byli jsme v místnosti púdžářích poblíž oltáře Šrí Šrí Rádhá Mádhavy. V té době jsem oblékal Šrí Čaitanju Maháprabhua a Pankadžánghri Prabhu se připravoval na abhišek Pána Nrisinhadéva.

J. M. Pankadžánghri Prabhu se zeptal: „Jak se jmenuje ta mátádží?“ Dal jsem mu její jméno napsané na kusu papíru. V Německu právě v té době probíhala operace na záchranu Šrímatí Džajšrí mátádží. Poté, co se probrala, řekla svému manželovi, že měla sen o Pánu Nrisinhadévovi ze Šrí Májápuru. Řekla, že Bhakta Pahlád Mahárádž tam byl také a vyprávěl jí o slávě Pána Nrisinhadéva. Také řekla manželovi, že se cítí jako zcela nová osoba a něco zlého opustilo její tělo.

Po návratu do Londýna byla opět vzata k lékařům na kontrolu. Během tomografického skenování byli radiologové šokováni, když zjistili, že v jejím těle není žádná stopa rakoviny. Zavolali do nemocnice v Německu, aby potvrdili lékařské podrobnosti o pacientce.

Němečtí chirurgové, kteří ji operovali, nemohli uvěřit tomu, co od radiologů v Londýně slyšeli. Byli šokováni, že u ní není vůbec žádná známka rakoviny. Německá výzkumná lékařská skupina v současné době zevrubně studuje celý případ. Tito lékaři stěží něco vědí o Pánu Nrisinhadévovi, který chrání své oddané. Když se Mahéšbhai a jeho dobrá žena Šrímatí Džajšrí vrátili do Šrí Májápuru, měli daršan Pána Nrisinhadéva, aby pochopili, co se stalo.

Šrímatí Džajšríben jen plakala a plakala před Pánem Nrisinhadévem. J. M. Džananivás Prabhu páru poželal a celou transcendentální epizodu shrnul: „Pán Nrisinhadéva provádí operace svými transcendentálními nehty a oddaní se cítí blaženě.“

Džajšríben nyní džapuje 16 dobrých kol a se svým novým životem ve vědomí Krišny děkuje všem oddaným z ISKCONu a cítí se velmi hrdá na to, že se připojila ke skutečné duchovní rodině Šríly Prabhubády. Slíbila, že přijede do Májápuru každý rok a bude nablízku Pánu Nrisinhadévovi.

Také poděkovala J. M. Džananivásovi Prabhuovi a J. M. Pankadžáňghrimu Prabhuovi za to, že jí zachránili život mocnými modlitbami k Pánu Nrisinhadévovi.

SLÁVA PÁNU NRISINHADÉVOVI!!!!!!!!!!!!!!

V. s. Nandakišór dás

Pán Nrisinhadéva zastavuje bouře

Vzpomínám si, že jednou jsme měli program, abychom poprvé vyzkoušeli loď Nitai Pada Kamala, kterou objednal můj Guru Mahárádž, J. S. Džajapatáká Svámí, pro kázání ve vesnicích podél Gangy. Byl jsem požádán, abych vykonal první cestu na lodi, ale chtěl jsem s sebou vzít studenty z gurukuly.

Zajistili jsme na ten den vaření prasádam pro 120 lidí, ale najednou se setmělo a zatáhlo – skoro se spustil déšť. Tára Prabhu, který měl na starosti studenty, mi řekl, že je mu líto, ale musí cestu zrušit, protože by chlapci onemocněli. Byl jsem v šoku. Již jsem v kuchyni připravoval prasádam, zatímco další oddaný vařil těstoviny a omáčku.

Slyšel jsem Tárova slova a okamžitě jsem běžel do chrámu a poprosil Pankadžáňghriho Prabhua, aby se modlil k Pánu Nrisinhadévovi, aby zastavil déšť a rozptýlil temné mraky. Když viděl moje odhodlání, řekl: „Stane se to tvou vírou.“ Vrátil jsem se pokračovat ve vaření. Po dvou minutách jsem se šel podívat ven na oblohu. Temné mraky se rozevřely a paprsek slunečního světla svítil přímo na školu. Zatelefonoval jsem Tárovi Prabhuovi a řekl: „Jdi ven a podívej se, co se děje a jak je slunečno! Žádný déšť!“ Za dvacet minut mi zavolaal a řekl: „Dobře. Ano. Pojďme.“ Je tak úžasné, že Pán Nrisinhadéva reaguje okamžitě. Ale ještě úžasnější bylo, že když jsme se vrátili z cesty, asi tři minuty předtím, než jsme dosáhli břehu, začalo pršet, jelikož byla mise splněna.

Tornádo

Jednou J. S. Džajapatáká Svámí letěl na Mauricius, když tu oblast zasáhlo velké tornádo. Blížilo se přímo ke chrámu. Když jsem se to doslechl, šel jsem za Pankadžáňghrim Prabhuem, provedli jsme zvláštní obětování příznivých předmětů Pánu Nrisinhadévovi a modlili jsme se o bezpečnost letu a chrámu. Den poté jsme se dozvěděli, že se tornádo odklonilo a chrám a let byly zachráněny.

Tušti Móhan Krišna dás (JPS)

Nádoba prasádam

od roku 2003 do roku 2009

Po obřadech na Nrisinha Čaturdaší (den Jeho zjevení) je obvykle hostina sponzorovaná Jeho Svatostí Džajapatákou Svámím. Jeden rok nicméně opustil Májápur hned po obřadu kvůli kázání. Jeden oddaný seděl se svou ženou a dítětem před chrámem na jedné z laviček u vchodu a zeptal se: „Pokud je Džajapatáká Svámí pryč, kde dostaneme prasádam?“

Během několika okamžiků vyšla z chrámu jedna oddaná s hliněnou nádobou a zeptala se: „Chcete trochu prasádam?“ „Ó ano!“ vykřikl ten oddaný, když tu nádobu dostal. Byla to vynikající směs zeleniny s plátky manga. (Pán Nrisinhadév má rád mango.) Rodina si rozdělila prasádam, smáli se a usmívali se nad milostí Pána, se kterou reaguje na přání. Později Džananivás Prabhu řekl púdzárím, aby neobětovali mango v zeleninových chodech. Mango mohlo být přimíchané, protože chody z talířů Božstva před distribucí často smíchají.

Nedávno ta samá rodina koupila Pánu Nrisinhadévovi křišťálový náhrdelník s velkým přívěskem, s nadějí, že jej bude nosit na krku s přívěskem na hrudi. S radostí jej darovali, ale nikdy Ho viděl jej nosit. Jednoho dne se manželka modlila k Pánu: „Prosím, řekni mi, co mohu obětovat, abys to rád nosil.“ Druhý den ráno, když přišla na daršan Pána Nrisinhadéva, měl na sobě křišťálový náhrdelník, který darovala.

Jednou ráno se tato oddaná modlila k Pánu: „Jakou službu mohu udělat, abych Tě potěšila?“ Za okamžik k ní zezadu přistoupil její manžel, který koupil nějaké voňavé květiny u vchodu do chrámu, a vložil jí květiny do ruky pro obětování Pánu.

Další den se modlila k Pánu Nrisinhadévovi: „Co dalšího mohu udělat, abych Ti sloužila?“ Právě odcházela z chrámu, když jí jeden oddaný řekl: „Promiň. Chtěla bys Pánu obětovat nějaké lotosové květy? Máme jich mnoho.“ Byla trochu zmatená, protože se modlila o nějakou službu a náhle ji oddaný informoval, že je zde mnoho lotosových květů. Dala příspěvek a obětovala velký tác lotosů.

Zábavy Pána Nrisinhadéva mimo Májápur

Dítě sražené nákladákem

Nyní mi dovozte vyprávět pravdivý příběh, který se stal před asi 10 lety v Jižní Africe. Otec a dcera, kteří tuto událost zažili, ji vyprávěli mému příteli, sannjásímu a oddanému Pána Nrisinhadéva [IDS]. Tento příběh se také dostal do novin a několik svědků této autonehody se potom stalo oddanými Pána Nrisinhadéva.

Stalo se to prosté vaišnavské rodině, která tam žije. Měli tehdy 5 let starou dceru. Tato dívka byl „velká fanynka Nrisinhadéva“. Považovala Ho za prostě legračního, že vypadal jako napůl lev, napůl člověk, a cítila se k Němu velmi přitahována. Často povídala kamarádům o svém oblíbeném Bohu, lvovi, a děti se vždy divily, jaký druh Boha by to mohl být – lev.

Co může pět let stará dívka vědět o Bohu? Nebyla zasvěcená, ani její rodiče, pokud si pamatuji. Otec rodiny následoval jistého gurua a určitě později přijal zasvěcení. Ale byla tam malá hindská komunita, se kterou byli v úzkém kontaktu.

Jednoho dne si ta dívka hrála venku s míčem spolu s ostatními dětmi vedle ulice. Míč, jak jinak, dopadl na ulici, a ona běžela za svým drahocenným míčem. Nebyl tam téměř žádný provoz, zřídka používaná venkovská cesta. Ale tentokrát se po ní hnál velmi rychlý náklad'ák. Dívka jej v zápalu hry neviděla přijíždět.

Otec byl v prvním patře domu a viděl, jak jeho holčička běží po ulici. Ale viděl také obrovský náklad'ák přibližující se obrovskou rychlostí k jeho dceři. Otec na ni zakřičel, ale neslyšela ho. Vyskočil z okna v prvním patře, aby dceru zachránil, zlomil si obě nohy a zůstal ležet v bolesti na zemi.

Musel přihlížet, jak jeho malá holčička byla zasažena autem a odmrštěna asi 20 metrů daleko. Všem dětem a sousedům kolem, kteří přihlíželi, ztuhla krev v žilách. Otec později řekl, že jeho jedinou touhou, když to viděl, bylo zemřít.

Z opačného směru přijel policejní vůz, který byl také svědkem nehody. Náklad'ák pokračoval dál a policista zatarasil svým autem ulici, aby ho zastavil. Řidič náklad'áku tak tak zastavil vůz a zdál se být velmi opilý. Policista okamžitě zavolal záchranku a běžel k dívce nehybně ležící v trávě. Nejbližší nemocnice byla malá soukromá klinika. Ambulance přijela, ale odmítla dívku vzít, v obavách, že nebudou mít potřebné vybavení a přístroje na pomoc se zraněními, které dívka musela mít. Poradili policistovi zavolat hlavní nemocnici, neboť jen tam jí mohli efektivně pomoci, jelikož její páteř musela být zlomená, atd. Policista byl zoufalý, dokonce ani nevěděl, kde je otec dívky. Vlastně ani nevěděl, jestli je dívka stále naživu, protože se jí neodvážil dotknout, jelikož nevěděl, jaká má zranění. Nicméně nakonec byla odvezena do správné nemocnice, policista ji doprovázel a nakonec se tam ukázal také otec.

Hlavní lékař vyslechl, co se jí stalo, a okamžitě ji zrentgenoval, aby viděl první výsledky. Policista se chtěl ujistit, jak se jí vede, a počkal na výsledky. Každý byl šokován, když slyšel, jak hrozná nehoda se té dívce stala.

Sestra přinesla rentgenové obrázky lékaři, který se velmi rozzlobil a začal na ni křičet, ať proboha přinese správné obrázky, že je to záležitost života a smrti! Vyhržoval jí vyhozením, neboť bylo nepřijatelné dělat takové chyby. Sestra se bála a nerozuměla, co se děje. Byly to fotky pětileté dívky sražené nákladním autem. Sestra ještě nevěděla, co se dívce stalo. Doktor řekl, že to není možné, protože na rentgenu nebyla vidět ani jediná zlomená kost. Znovu a znovu opakoval „Nemožné! To nemůže být.“

Pak se najednou dívka probudila z mdlob a pak při plném vědomí vyprávěla příběh, který proběhl médii.

V okamžiku, kdy zvedla míč, uviděla, jak se k ní blíží náklad'ák. Jediná věc, kterou mohla udělat, bylo křičet o pomoc. Nevolala maminku ani tatínka, ale svého Nrisinhadéva. V okamžiku, kdy ji měl vůz srazit, najednou viděla, jak ji Nrisinhadév zvedl ze země, usmál se na ni, a řekl: „Neboj, nic se ti nestane.“ Dívka pokračovala, že ji Pán položil na druhé straně ulice do trávy. Ale když ji pokládal, náhodně ji v pase poškrábal, což ji stále trochu bolelo.

Mluvila o tom, jak krásný Nrisinhadév byl, Jeho vlasy, oči, atd. Ale Jeho drápy byly velmi ostré, měl by si je ostříhat. Měl na sobě zlaté dhóti, atd. Doktor nic nechápal a řekl policistovi, že je ještě v šoku a má halucinace, což je normální.

Dívka byla zevrubně prozkoumána, zda má jakákoliv zranění, ale jediné zranění, která na jejím těle našli, byly ty škrábance a doktor řekl, že musí být od divokého zvířete jako lev, protože již podobné případy měl. Byl rozrušen a sdělil těm, kdo ji přivezli, že jde o zranění od divokého zvířete, ne od náklad'áku. Nikdo neměl jasno o tom, co se stalo. Ten doktor a sestra, kteří se o ni starali, se později stali oddanými, když se od otce dozvěděli, kdo „ten“ lev byl.

Jak můžeme vidět, zázraky se dějí i dnes. Nejen v Mahábháratě, Puránách nebo jiných šástrách, které jsou tisíce let staré. Tu dívka velmi přitahovala tato podoba Boha a v zoufalství Ho zavolala na pomoc. Pán Nrisinhadév nehleděl na to, zda je zasvěcená a má právo volat Jeho jméno. Chrání své oddané, kteří Ho upřímně uctívají ve svých srdcích.

Jsem si jist, že ta malá dívka nebyla žádná obyčejná duše. Kdo ví, co dělala v předchozím životě? Ten sannjásí slyšel, že má moc ráda sladkosti, a připravil pro ni velký tác plný sladkostí, aby bylo jisté, že nedokáže všechny sníst. Dal jí vrchovatý tác sladkostí, ona si nějaké vzala a běžela ven hrát si se svými kamarády.

Jakmile byla pryč z místnosti, sannjásí přišel k tomu tácu a snědl zbytek, neboť to pro něj bylo to nejlepší mahá-prasádam k dispozici! Kdo naposledy potkal Pána Nrisinhadéva? Snad Nárada Muni?? Ta dívka zcela určitě a musí to být velká duše.

Džaj Nrisinhadév! Hari ból – Šjám Gópál Prabhu

Teroristický útok

Rádhánáth Mahárádž mi nedávno pověděl velmi pěkný příběh a řekl, že jej mohu použít. Tak tady jde! Stal se v Tádž Hotelu [v Bombaji 28. 11. 2008], kde zaútočili teroristé. Bojovali tam tři dny, naprostý masakr. Teroristé bojovali takovým způsobem, aby byli vždy výše, stříleli zhora dolů. Tak mi to Mahárádž sdělil. Měli granáty, které házeli, a ty granáty vytvořili tolik kouře, že pokud jste byli dole, nic jste neviděli.

Představte si, že jste jedním z vojáků nebo policistů v tom oblaku kouře a nad vámi je krupobití kulek teroristů, kteří na vás střílejí. Jeden z těch vojáků byl náš oddaný. V jednu chvíli se snažili ty lidi pronásledovat hotelem. Byli však v pasti. Teroristé házeli všechny ty granáty a byli skryti oblakem kouře. Nebylo vidět ani na

čtvrt metru. Obránci neviděli nic vlevo, vpravo ani jinde, a octli se v krupobití kulek. Čelili úplné stěně kulek.

Ten oddaný policista, s dalšími dvěma policisty po obou stranách, on uprostřed, byli ve skutečnosti zcela bezmocní. Neviděl nic vlevo, vpravo, ani své kolegy. Vzpomněl si, že má jako vyzváněcí tón na telefonu Nrisinhadévy modlitby. Začal přehrávat Nrisinhadévy modlitby a modlit se upřeně k Pánu Nrisinhadévi: „Prosím, jsem naprosto bezmocný. Zemřu. Zachraň mě v této naprosto beznadějné situaci.“

Když střelba ustala, kouř rozptýlil, jeho přátelé vpravo a vlevo byli zabiti, prošpikováni kulkami, ale on zůstal bez úhony. Před ním, což tehdy nemohl vidět, byl obrovský sloup. A když na něj stříleli, pilíř ho chránil.

Pomyslel si: „Tak jako Pán Nrisinhadév vyšel pilíře, aby zachránil Prahláda, postavil pilíř sem, aby zachránil mě!“ Moje pointa je, jednoduchá pointa, že pokud máme víru, „Ó, jak o mě bude postaráno?“, Krišna se o vás postará, nedělejte si starosti. Dám svůj život sankírtanovému hnutí.

z přednášky ze Šrímad Bhágavatamu v Májápuru 19. února 2009
Jeho Milost Badrinárájan Prabhu

<https://nrsimhalila.wordpress.com/>